

[Erik Eriksen.]

vor stilling for så senere at fordoble vore vanskeligheder. En kronesækning ville også være et slag i ansigtet på de mange, som allerede er hårdt ramt af den faldende kroneværdi. Jeg vil derfor tro, at man godt med det samme kan skrinlægge tanken om en kronesækning som udtryk for praktisk politik i den situation, hvori vi befinder os. Jeg må vist have lov til at gå ud fra, at dette er sagt tilstrækkelig tydeligt. Det er ad andre veje, vi skal frem.

Jeg er fuldt ud klar over, hvad den sidste halve snes års stigning på 50 pct. i omkostningsniveauet betyder for landbruget, og derfor må vi lægge den største vægt på — det var det, jeg nævnte til indledning om løn og priser — at begrænse fremtidige stigninger i omkostningsniveauet. Jeg tror, at den politik, hvis hovedpunkter jeg har nævnt, vil yde et virksomt bidrag hertil. Men vi fra vor side vil naturligvis også se på, hvorledes vi på andre punkter kan lette hele den stilling, landbruget er kommet i.

Må jeg så efter disse bemærkninger om nogle hovedpunkter for venstre også sige nogle ord om de konservatives og de radikales tanker om den aktuelt nødvendige politik. Jeg gør det, fordi mangt og meget falder sammen med venstres syn. Formanden for den konservative folketingsgruppe, det ærede medlem hr. Aksel Møller, har bl. a. peget på begrænsning af boligstøtten, på skattelettelser med tilsvarende indsættelse af midler på private og bundne opsparingskonti, på afvikling af statslån til private erhvervsdrivende, bedre afskrivningsregler, oprettelse af investeringsfonds og skattefrihed for opsparing af et vist omfang.

Den politiske ordfører for den radikale folketingsgruppe, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, lægger hovedvægten på produktionsfremmende lønsystemer, på skattefrihed for en vis opsparing, værdifaste obligationer, investeringsfonds, besparelser på de offentlige budgetter, stop for nye skatter, afvikling af lejrestriktioner og begrænsning af den statslige byggestøtte.

Se, når jeg nu sammenholder disse tre programudtalelser, tror jeg, man hurtigt vil se, at de indeholder meget væsentlige fællestræk. Det er udtryk for samfunds-

syn, som på adskillige vigtige punkter er sammenfaldende. Men det vigtigste er, at der er en indre logisk sammenhæng i dem. Deres gennemførelse vil ikke alene kunne bringe os ud af de nuværende vanskeligheder, de har også et videregående økonomisk perspektiv. De giver nemlig løfte om en ny fremgang gennem øget opsparing, øget investering, bremsning af løn- og prisstigninger og opbygning af valutareserver, og de viser hensyntagen ikke mindst til ungdommens, til fremtidens interesser.

I modsætning hertil står de socialdemokratiske valgudtalelser, som netop savner den indre sammenhæng, der præger de andre. Derfor må jeg sige, at jeg blev noget forbavset, da den højtærede statsminister forleden i Vestjylland talte om samarbejde med venstre. Nu har jeg kun set et meget kort referat af talen, men det slog mig, om ikke det alligevel skulle være sådan, at den højtærede statsministers udtalelser ved denne lejlighed var noget geografisk prægede — men jeg ved det ikke.

Socialdemokraterne taler vel også om investering og opsparing, men der er det ved det, at de her tænker i baner, som tilstræber øget statslig indflydelse, hvor vi andre ønsker den private indflydelse øget.

Nok så vigtigt er det imidlertid vel nok i øjeblikket, at socialdemokraterne — senest i de sidste 3½ år — har ført en politik, der i det store og hele har givet det stik modsatte resultat af det, som mit eget parti, det konservative folkeparti og det radikale venstre fremholder som deres program.

Jeg kan ikke se rettere, end at de tre partiers udtalelser meget vel kunne lægges på bordet som et arbejdsgrundlag for en fælles politik. Forskellene er i hvert fald ikke større, end at de med lidt god vilje lod sig udligne. Spørgsmålet er så bare, om denne vilje er til stede. Jeg kan på mit eget partis vegne sige, at hos os skorter det ikke på viljen til at samarbejde med andre liberale kræfter om en positiv og realistisk samordningspolitik. Jeg skulle tage meget fejl, om ikke også det konservative folkeparti kan tilslutte sig disse tanker.

Men hvor står det radikale venstre? Det radikale parti siger, at det interesserer sig ikke for personer, men for en politik. Og det er udmærket. Her har vi i de udtalelser, jeg har peget på, tre programmer,